

opmærksom paa, at det paa Finansloovforlaget for 1870—71 § 10 Nr. 7 foreslaaede Beløb ved en Feiltagelse er opført 17 β . for høit.

Finansministeriet bør derfor anmode Finansudvalget om til 2den Behandling af Finansloovforlaget for 1870—71 at ville foranledige stillet følgende Endringsforslag:

Til § 10 Nr. 7. Vetafgift under de militaare Ministerier: Summen ned sættes med 530 Rd. 17 β .“

Dette tiltrædes.

43) Et Mindretal anseer det for nødvendigt, at samtlige Statsindtægter optages i Finansloven og skal, overensstemmende med Indstillingen til indeværende Finansaaars Finansloovforslag, i saa Henseende jærligt henlede Opmærksomheden paa Tiender og andre Indtægter, som for Tiden anvendes til Folkekirkenes Præstestabs Lønning, samt Valløs og Vemmetofstes Midler. Vi antage det imidlertid for rigtigst at forberede Optagelsen paa Finansloven derved, at Regnskabet over de nævnte Midler og deres Anvendelse optages paa Statsregnskabet for 1870—71. Ovenstaaende Anskuelse støtter navnlig et Medlem af Mindretallet til følgende Betragtninger:

Grundloven byder, at Finansloven skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, samt at Skatterne ei maae opkræves og ingen Udgift affholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven.

Dette Grundlovsbud er ikke efterkommet, saalænge Udbyttet af de Hæftelser paa Jorden, der ere overtagne af Jordbesidderne istedetfor Tienden, hvilket anvendes som Statens Understøttelse til Folkekirken, ikke ere optagne som Indtægt og Udgift paa Finansloven. — Før dette er skeet, bliver Rigsdagen, og gjennem den Folket, ikke behørig gjort bekendt med denne vigtige Deel af Statens Indtægter og Udgifter.

Den grundlovmæssige Ret savnes nu til at opkræve disse Statsindtægter, hvilke Yderne derfor maatte være berettigede til at nægte at betale.

Lovene om Tienderenten, som om alle andre offentlige Afgifter, bestemme nemlig kun Afgiftens Modalitet, men medføre ingen Ret til Opkrævning; efterat Grundloven er given, tillægges denne dem aarvæis ved Finansloven. Ligeledes give Udgiftslove kun Fordring paa Statens Midler, forsaavidt Aarets Finansloov har anerkjendt Fordringen og anvist Pengene.

Først naar dette er gaaet over i den almindelige Bevidsthed, faaer Rigsdagens vigtigste Magtmiddel sin fulde Kraft.

At Grundlovens Buds Opfyldelse i denne Retning er opsat saalænge, ligger deels i den Langsomhed og Sindighed, hvormed man i det Hele i saa Henseende er gaaet frem, deels i Vanskelighederne ved den forventede Udsøndring af Folkekirken fra dens Forbindelse med Staten.

Det har imidlertid viist sig, at denne Forsømmelse af at behandle Tienderenten som al anden Statsindtægt, og opføre den paa Finansloven, snarere har sinket end fremmet Folkekirkenes Udsøndring fra Staten, ligesom den ogsaa har gjort Ydernes Forestillinger uklare om den egentlige Bessaffenhed af denne Hæftelse paa deres Eiendomme. Ved Lovene om Sognebaands Løsning og Indførelsen af anerkjendte Frimenigheder i Folkekirken, hvorved Menighed og Sogn ere blevne sondrede fra hinanden, vækkes Tvivl hos Yderne, saafremt den lovgivende Magt ikke samtidigt inddrager Tienderenten under sin umiddelbare Raadighed gjennem Finansloven. Yderne fristes ellers til at antage, at Tienderenten er udelukkende bestemt til umiddelbar Anvendelse til at dække Udgifterne ved Folkekirkenes Gudsdyrkelse; men da denne fremtidigen er sikret hver Enkelt gjennem hans selvvalgte Menighed, saa forekommer det ham urigtigt, at han ikke indbetaler sin Andeel til den Menighed, han har sluttet sig til, men derimod til den, han har skilt sig fra.